

## 19. Agáta II.

Žárlil jsem na hokejistu.

To by samo o sobě nebylo nic zas tak divného. Pár lidem už se to určitě stalo. Jenže já žádného hokejistu neznal. Navíc jsem ani neměl děvče, které by mi bezzubý chalan v chráničích mohl odloudit.

Ležel jsem na posteli kolejni buňky nad beletrizovaným deníkem své nejhezčí spolužačky. Na přednáškách seděla přede mnou a někdy se na mě otáčela. To byly z přednášek ty hezčí chvíle. Měla krásnou zaoblenou tvář, úžasně poťouchlý úsměv a lesklé černé vlasy přikryté kšiltovkou s vyšitými ohnivými plameny. Jmenovala se Agáta. Stejně jako má první láska, která mě před půl rokem opustila kvůli kariéristickému bubeníkovi, toho času nezaměstnanému, nyní rozvázejícímu psí granule.

Před třemi týdny mi Agáta pochválila svetr. Od té doby se naše konverzace rozšířila i o témata netýkající se přímo textilu. Začali jsme se poštuchovat, chytat za ruce, objímat a osahávat si pod lavicí stehna. Včera jsme učinili jeden z nejzávažnějších kroků. Vyměnili jsme si nejintimnější literární tvorbu.

Agátinou vášní byl hokej. Pravidelně navštěvovala znojemský stadion, a dokonce přispívala do sportovní rubriky tamních novin. Nejčerstvější povídka, kterou mi půjčila, pojednávala o jejím okouzlení jedním z členů hokejového mančaftu. Měla otevřený závěr naznačující, že by to konečně mohl být ten pravý.

Dočetl jsem poslední řádek, rozrušeně se napřímil na posteli a lokalizoval zlostný tik v pravém oku. Cítil jsem se podivně zklamán a ošizen a popadla mě nere realizovatelná touha hodit na led dělobuch. Spoustu dělobuchů. Radioaktivních a naváděných termočidly. Co může proboha vidět na týpkovi, který se hodinu klouže se zahnutým klackem za kusem gumy a slintá si na plexisklo? Co jí asi tak může nabídnout? Řekl bych, že jedno velký... zakázaný uvolnění.

Zhrzeně jsem zabořil hlavu do polštáře, ale hned jsem ji zase zvedl a hlasitě se rozkašlal. Bože! Začíná to tu páchnout jako v nevětraném zverimexu. Zřejmě už je na čase vyměnit povlečení. Táhle mi navíc, koukám, plesniví prostěradlo. Výměna ložního prádla dvakrát za semestr asi není úplně dostačující. Je dobré to vědět. Vůbec... život na koleji vás naučí různým trikům. Když nechcete vozit hromady oděvu neustále do školy a zase domů, ale ani si sami prát, chodte pořád v tomtěž. Pokud nechcete umývat nádobí, kupujte jen zboží konzumovatelné přímo z obalů. Když vaše lednička odejde na věčnost a je zima, strkejte potraviny na parapet. Pokud dojde toaletní papír, denní tisk a reklamní letáky skýtají netušené možnosti...

Zhasl jsem lampičku a přikryl se po krk. Té noci jsem, stejně jako už pár minulých, usínal s tíživou myšlenkou na pramen Agátiných havraních vlasů vyčuhujících jí zezadu z kšiltovky. Naštěstí mě pach mého lože omráčil tak, že usínání netrvalo dlouho.

\*\*\*

Večer nato jsme Agáta, já a několik dalších žurnalistů hráli ping-pong. Bez sítě, kterou si na vrátnici půjčil už někdo jiný před námi, to sice nebylo úplně ono, ale aspoň znatelně ubylo prasat.

Po půl jedenácté jsme se začali rozcházet do svých pokojů. Šel jsem doprovodit Agátu. Zastavili jsme se před jejími dveřmi.

„Dneska... to bylo namáhavý. Můžu tě obejmout?“ navrhl jsem. Pořád se objímáme. Moc se mi to líbí, tak si k tomu hledám i ty nejpřiblíženější záminky.

Usmála se a otevřela náruč.

„Hele...“ tiskl jsem svou tvář na její krk.

„Copak?“ zašeptala zase ona do mého ramene.

„...já žálím na ty chlapce, o kterých píšeš,“ přiznal jsem.

„Prosím tě... Na koho třeba?“ zajímala se.

„No, hlavně na toho posledního hokejistu,“ vyslovil jsem to, jako bych mluvil o někom, kdo po večerech mrzačí kořata.

„On je pako,“ osvětlila mi, co jsem věděl už dávno, ale byl jsem rád, že to slyším právě od ní.

„Vážně?“

Nic neřekla. Pustila mě a dívala se mi do tváře. Já ji dál držel kolem pasu. Chtěl jsem jí dát pusku. Ale měl jsem strach, tak jsem akorát civěl.

„Schyluje se k nějakému rozhodnutí?“ upřela na mě tázavý pohled, když uběhla minuta, během níž jsem předstíral, že přemýšlím.

Náhle jsem se rozklepal tak, že musela mít dojem, že se objímá s nadopovanou tatramatkou. Mé bulvy se roztékaly, jak se snažily dívat kamkoli jinam, jen ne na ni.

Místo abych řekl: „Ano, vlastně ano. Schyluje. Sbírá odvahu, abych tě políbil,“ jsem vystřídal několik nepříliš dekorativních barev, otevřel dveře, zatlačil ji dovnitř, popřál dobrou noc, utekl do výtahu a stiskl tlačítko do čtvrtého patra.

Když jsem dosáhl svého podlaží a jen tam tak mírně rozkročmo, paralyzovaně stál ve výtahové kabině a po šesté si četl nápis ELVIS SHOT JFK, který někdo vyryl do dveří svazkem klíčů a posléze obtáhl lihovou fixou, došlo mi, že jsem debil.

*Neptejte se, co může vaše láska udělat pro vás. Ptejte se, co můžete pro svou lásku udělat vy.*

*Love her tender.*

Zajistil jsem dveře výtahu levou pantoflí a s pravou na noze jsem se rozeběhl ke svému pokoji. Vrazil jsem do koupelny (možná byla zamčená, protože klika zvláštěně křupla a na míse seděl nějaký vystrašený čtenář Lidových novin), odšrouboval jsem lahvičku a nabral do lícni torby decilitr ústní vody. Běžel jsem zpátky, skočil do levé pantofle, zabouchl a zmáčkl čudlík do prvního patra. Uvědomil jsem si, že nemám kam obsah úst vyplivnout. Než jsem to stačil vyřešit, výtah se s trhnutím zastavil a všechno jsem polkl. S rudýma očima a dávivým kašlem jsem se vypořádával z kabiny a doklopýtal až k Agátině buňce.

Na dveřích stálo: 133 134. Zaklepal jsem.

Otevřela.

Byl jsem udýchaný a trochu jsem kuckal.

„Ahoj,“ pozdravila zmateně.

„Dám ti pusku,“ zasípal jsem rovnou k věci.

Usmála se: „Dej.“

Zajel jsem jí něžně prsty do vlasů a přiblížil své rty k jejím. Zprvu byly sevřené, ale omráčeny mým dechem připomínajícím tornádo devastující mátovou plantáž se pomalu rozevřely. Líbali jsme se.

Trvalo to možná minutu, ale nejsem si jistý, protože jsem se ocitl v úplně jiné časové dimenzi. Pomalu jsme ustali a dívali se na sebe. Když Agáta poznala, že se chystám na druhý orální výpad, zarazila mě zdvihnutím dlaně:

„Počkej, neblbni,“ zavrtila hlavou. „Mohlo by nás to bolet. Počkáme, jak se to vyvrbí. Jo?“

Srdce mi zběsile tlouklo do hrudní kosti, plíce konkurovaly rychlostí dechu astmatické čivavě po maratónu a to poslední, na co jsem měl chuť, bylo vrbit se.

„Jo?“ nadzvedla starostlivě obočí.

Otevřel jsem pusku, abych vydal nějakou slabiku, ale nic se neozvalo, tak jsem ji zase zavřel.

„Tak zítra,“ mrkla, „dobrou,“ a zmizela za dveřmi.

Dezorientovaně jsem se podrbal na krku.

\*\*\*

Celý následující den jsem strávil obavami z verbalizace včerejšího polibku a vymyšlením jakékoli záminky, kvůli níž bych mohl Agátu večer navštívit na pokoji. Do závěrečných bojů se dostaly dvě: „Přišel jsem tě obejmout, protože sněží,“ a „Přišel jsem tě obejmout, protože je Mezinárodní den žen.“ Nebylo to nic moc. Nakonec vyhrála ta druhá.

S MDŽ v zádech jsem zaťukal na buňku 133 134 a vstoupil: „Ahoj. Přišel jsem...“

„Pojď dál, něco pro tebe mám,“ přivítala mě, a ještě než jsem jí stihl pogratulovat k pohlaví, vtiskla mi do rukou další autobiografickou tvorbu.

Vtom se jí rozsvítil mobil. „Eaa... posad' se, Vojto, a vydrž chvilku, jo?“ zmizela s ním v chodbičce.

Sedl jsem si a namátkou se začeti: „...ne znamená ano a ano znamená ne. Skloněná hlava vzdor a zdvižená pokoru. Zaťaté pěsti klid a uvolněné napětí...“ Byla to úvaha o přetvářce jako prevenci bolesti. Páni.

Jenže Agáta se pořád nevracela. Odložil jsem texty na stůl, zvedl se a nakoukl do chodby.

Seděla na zemi v tmavém koutě vedle botníku, v rukou svěřených do klína skomíral modrý displej mobilu a pod její hořící kšiltovkou se leskly zvlhlé oči. Došel jsem až k ní, poklekl a opřel se o její kolena.

„Co je ti?“

Podívala se na mě a nepatrně zavrtěla hlavou: „Napsal mi...“

Hokejista pako.

„...že můžeme občas zajít na kafe nebo se pomilovat,“ polkla.

Nevěděl jsem, co dělat. Chtěl jsem ji pohladit po tváři a říct, že to bude dobrý, ale ruku jsem ve čtvrtině cesty zase stáhl zpět. Její srdce tíhlo k magorovi v plastické helmě, který neuměl napsat ani taktní SMSku. Pokusil jsem se jí přátelsky cvrknout do kšiltu, ale povzbuzující efekt byl minimální. Já sám nesnáším, když mi do něj někdo cvrkná.

„To bude dobrý,“ řekla nakonec ona.

Podal jsem jí ruku a pomohl vstát. Vzal jsem si její proužek a měl se k odchodu.

„Dobrou.“

„Dobrou.“

Dali jsme si letmou pusou na rty. Zřejmě poslední. Zavřely se dveře a já zůstal zírat na šest bílých samolepících číslic 133 134, které se pomalu rozmazávaly. Promnul jsem si obličej, nadechl se a udělal vlevo v bok. Verdikt rozhodčího zněl: Příliš hráčů na ledě. Na ledě... Doufám, že venku není pod nulou. Mám na parapetu bagetu a krabici rybízo-jablečného džusu.

